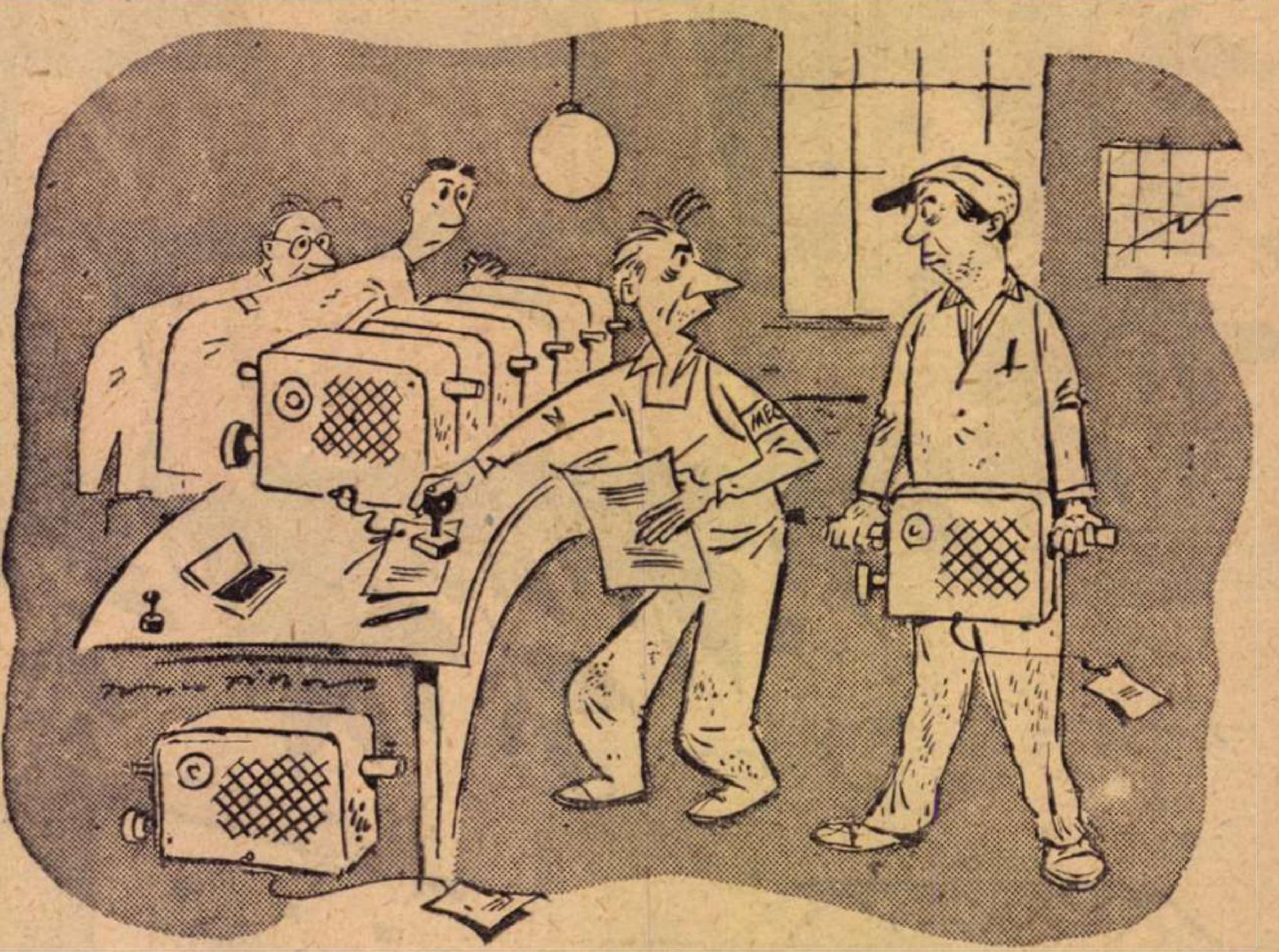
X. évfolyam, 31. szám
1954 augusztus 5.
Ára 70 fillér

FOLYIK A BEGYŰJTÉS!

KÉNYELMETLEN KÉRDÉS

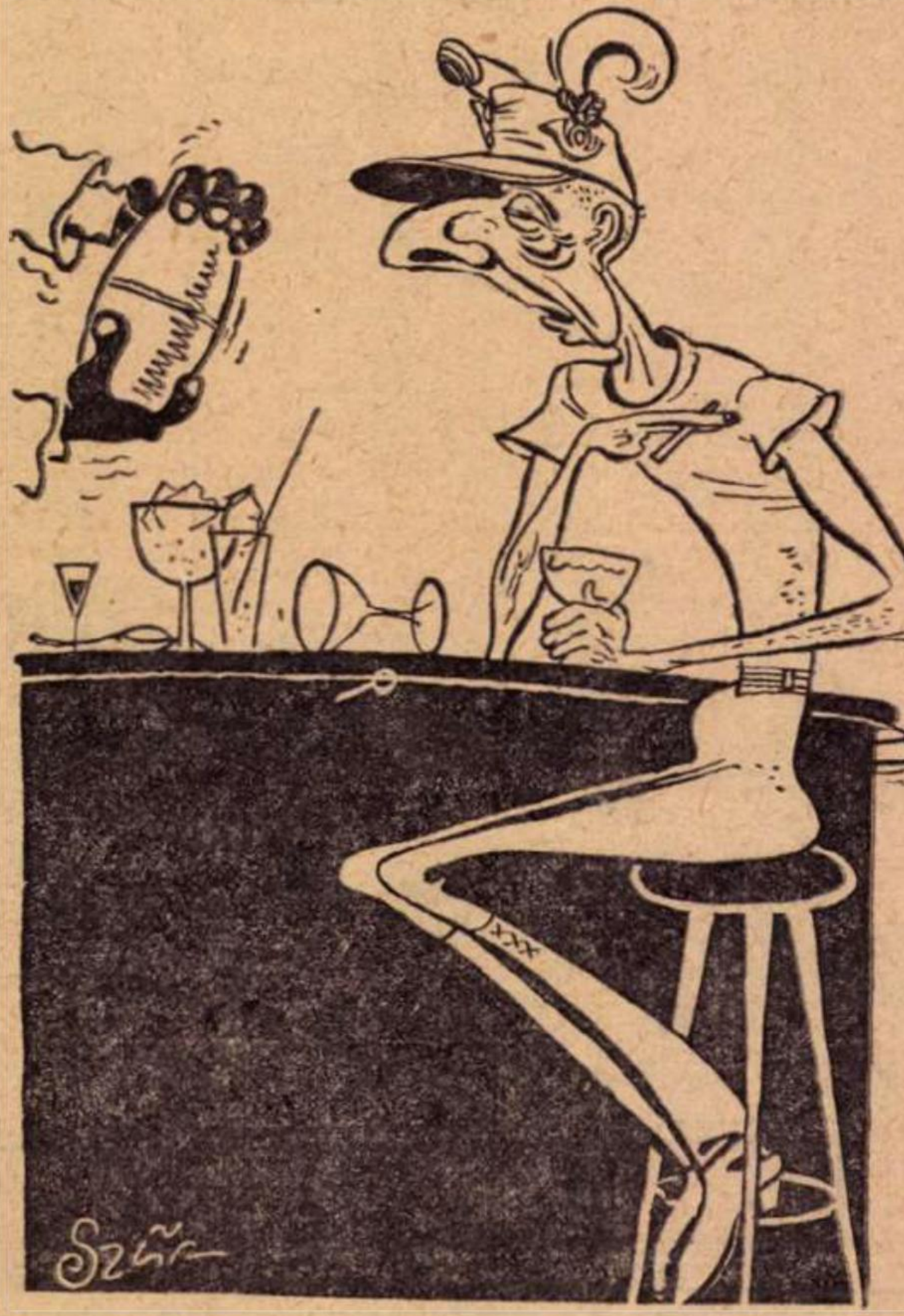
Egyes meósok bizonytalanok a szakmai kérdésekben.

— Te öregem, ráütöd a bélyegzőt, amikor meg se néztük, hogy jó-e?
— Az ugyis kiderül a használatban . . .

Micsoda gond!

Az osztrák kormány 82 birtokot ítélt vissza Starhemberg hercegnek.

— Fel kellett volna írnom, hány birtokom van, mert most nem tudom, visszakaptam-e valamennyit . . .

Az okos Mucsányi

Mucsányi Lajos, a vállalat másodkönyvelője arra volt büszke, hogy mindenki okos embernek tartotta. Kétszem között „az okos Mucsányinak" nevezte önmagát. Sok esztendővel ezelőtt szerezte meg ezt a rangot, egy zúzmarás januári reggelen, az esztendő első hétköznapján. Mindenki másnaposan jelent meg a hivatalban. Csillogó szilveszteri élményekről beszélgettek, zajos iváteszatról, hajnali táncról, reggeli káposztalevesről.

— Te hol voltál, Mucsányi? — nógatta a kis Árkusi a hallgatag könyvelőt.

Zord válasz hűtötte le a forró emlékeket:

— Én nem hagyom magamnak előírni, hogy milyen napon mulassak. Este kilenckor ágyban voltam.

A kis Árkusinak eszébe jutott, hogy mennyi pénzt adott ki az év utolsó éjszakáján és egykedvűen megjegyezte:

— Te vagy az okos ember, Mucsányi!

Igy avatták Mucsányit okos emberré. És egyre nőtt, gyarapodott, terebélyesedett a jóhíre.

Sok mindenről elbeszélgettek a tágas hivatali szobában (néha még a munkáról is!), az élet minden borúját és derűjét kitálalták. A molett Veronka áradozva mesélt egy margitszigeti színházi estről. Táncoslábú tündérek szökdécseltek az illatos virágok között, édes muzsika szárnyalt a csillagos ég felé, magasra szökött a termetes énekesnő világhírű szopránja, játszi könnyedséggel győzte le az ambíciózus hajókürtöt. Csodálatos élmény!

— Szúnyog nem volt? — kérdezte Mucsányi.

Halvány árnyék borult a fényes estre. Veronka feltűrte a blúzát és megmutatta gömbölyded karját, amelyen parányi dudorok hírdették a nyáresti szúnyogcsatát.

— Akadt egy pár!

Mucsányi is megmutatta szúnyognemlátta könyökét.

— Nem járok ilyen helyre — mondta szárazon.

Mucsányi egyre okosabb és okosabb emberré nemesedett. Távoltartotta magát egy kirándulástól, amelyet elmosott az eső: ő volt az okos ember. Nem ment el egy szenzációs futballmeccsre, amelyen nem lehetett szódavizet kapni: ő volt az okos ember . . .

Kényszeredett mosollyal állitott be egy reggel a kis Árkusi.

— Képzeljétek, a család a Balatonon nyaral, adtam a feleségemnek hatszáz forintot és most ismét kér háromszázat . . .

Egyszerre dicsekedő nevetés szaladt végig az arcán:

— Farkasétvágyuk van a srácoknak, reggeltől estig zabálnak . . .

Mucsányi szellemesen megjegyezte:

— Látod, ezért nem nősülök!

A családapa gépiesen ismételte:

— Te vagy az okos ember . . .

★

Igy éldegélt Mucsányi egyre aranylóbb dícsfénynyel kopasz homloka felett. Nem ivott, nem kártyázott, nem sakkozott, nem cigarettázott. Nem járt a strandra, mert gyűlölte a napot, nem járt a moziba, mert gyűlölte a sötétséget. Gondosan elkerülte az embereket és lassacskán az emberek is gondosan elkerülték őt. De a halál nem kerülte el, mert a teljes egyenlőség híve és nem tesz különbséget normális emberek és különcök között. Igy az okos Mucsányi éppen úgy jobblétre szenderült, mint bármelyik oktalan ember. Itthagyta az árnyékvilágot, amelyből olyan keveset látott. Egyetlen gyászoló lépkedett a koporsója mögött, távoli szegény rokon, az okos Mucsányi szerény földi javainak nevető örököse. De nem nevetett, amikor az egyik gyászhuszár kiváncsian megkérdezte:

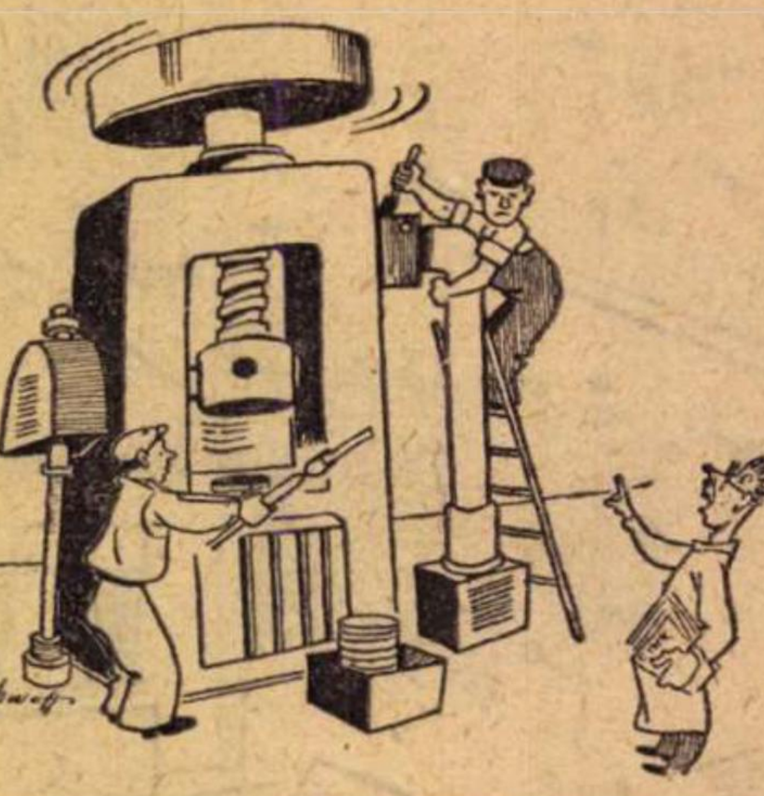
— Tessék már megmondani, ki volt ez, hogy senki sem jött el a temetésére?

A helyszínhez méltó komolysággal felelt a rokon:

— Nagybátyám volt szegény . . . mindenki úgy hívta, hogy az okos Mucsányi . . .

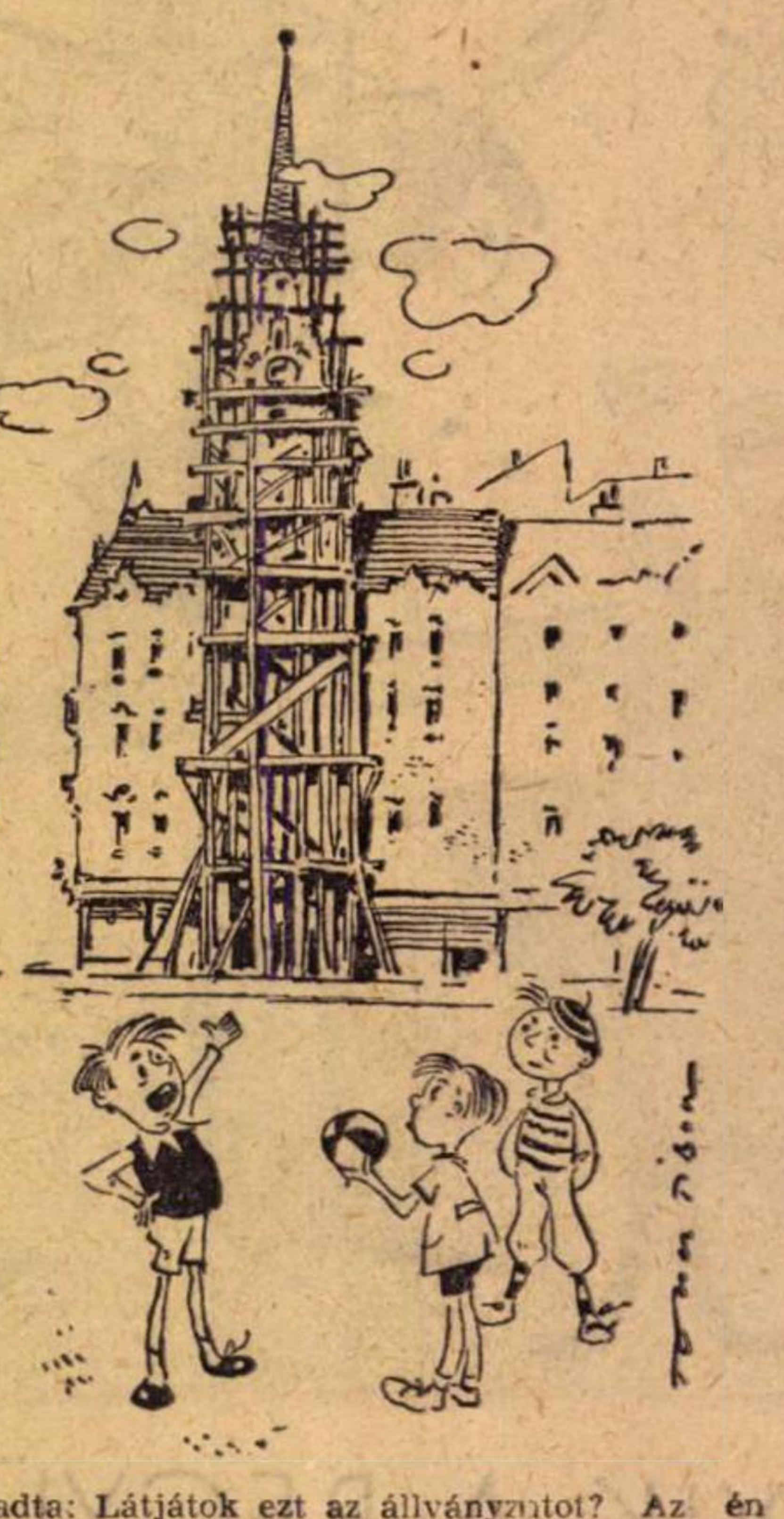
(stella)

Jókor kéri . . .

— Elvtárs, írjon egy faliujságcikket a tervszerű munkabeosztásról. Mindjárt meg is várom, mert sürgős!

Kép a XX. század végéről

Ebadta: Látjátok ezt az állványzatot? Az én nagyapám építette 1952-ben és még ma is áll! . . .

Zongorázni jó

(Üdülési történet)

A zongorázás szép tudomány. Méltán irigylik társai azt a kiválasztottat, aki ügyesen kezeli ezt a fekete hangszert. Peturka Lajos is ilyen kiválasztott egyén volt. Mint ügyes amatőr, rögtön a társaságok, üzemi mulatságok központjává vált attól a pillanattól kezdve, hogy a zongorához ült.

Peturkát beutalták kétheti üdülésre Balatonújfalura. Keményen elhatározta, hogy zavartalan pihenését minden áron bizfosítja, ezért kinyomozta, hogy vállalatától kívüle csupán Andorka Gedeont utalták be ugyanabba az üdülőbe. Rögtön felkereste Andorkát és előadta mondókáját:

— Megkérlek egy szívességre. Zavartalan pihenésem érdekében igérd meg nekem, hogy senkinek az égvilágon el nem árulod, hogy tudok zongorázni, mert különben sem éjjelem, sem nappalom nem lesz, mindenki gyötör majd, hogy produkáljam magam.

Andorka szent esküvel fogadta, hogy a titok hű őrzője lesz, ennek fejében azonban — némi ellenszolgáltatásul — apró előnyöket kötött ki magának.

Vidáman teltek a napok. Peturkát általában unalmas, sótlan alaknak tartották, annál nagyobb sikere volt azonban Andorkának, akinek ezer ötlete támadt tréfás társasjátékok kieszelésében. Önfeledt kacagás jelezte Andorka tartózkodási helyét, mig Peturka magáramaradt. Ha az egyik sarokban, Andorka köré gyülve, a másnapi kirándulás esélyeit beszélték, nyomban elhallgattak, amikor Peturka feléjük közelített, nehogy, mint unalmas kolonc, nyakukon ragadjon.

Egy hét után Peturka feladta álláspontját és elhatározta, hogy visszaszerzi megtépázott dicsőségét, újra a társaság központjává fog válni zongorajátéka által. Először a vacsoránál ejtett el megjegyzést arról — Andorka nem kis csodálkozására — hogy ő kitűnően zongorázik és bármikor szívesen játszana. Megkörnyékezte Marcinkánét, akiről megtudta, hogy fiatal korában többször is szerepelt, mint alténekesnő, felajánlotta, hogy egy alkalmi műsor keretében zongorán kiséri.

Csodák csodájára azonban semmi sem változott. Az énekesnő és a táncosnő kerülték társaságát — „mi pihenni jöttünk ide" — mondták — a kultúrfelelős pedig zavartan közölte, hogy valahol elveszett a zongora kulcsa és nem lehet felnyitni a fedelét. Peturka nem értette a dolgot. Csak akkor derült fény a titokra, amikor az utolsó esten, egy társasjáték szünetében Andorka mellé került. Barátja a fülébe súgta:

— Látod, rám mindig számithatsz, öregem. Ez jó trükk volt, hogy te elterjesztetted magadról, hogy tudsz zongorázni, de én tartottam a szavam. Közöltem mindenkivel, hogy neked sajnos szenvedélyed a zene és minden alkalmat megragadsz, hogy produkálhassad magad, viszont borzalmas hamisan játszol. Igy aztán mindenki menekült előled, te viszont remekül pihentél — szólt és kacsintott hozzá.

Ezekután nem csodálkozhatik az olvasó, ha közlöm, hogy a tréfás zálogkiváltás során, amikor Peturka éppen Andorkával került egy párba és a zálogkiváltás ára egy pofon volt, Peturka olyan csattanós pofont mért le kartársára, hogy az magával sodorta a többi, kiváltásra váró zálogtárgyat.

A gondnok elismerően csettintett a jókora pofon láttán.

— Tudják — magyarázta a körülötte állóknak — ilyen hatalmas ütést utoljára a Sportcsarnokban láttam négy éve, a nehézsúlyú ökölvívóbajnokság döntőjében. A jegyszedő adott ekkora pofont egy nézőnek, aki már harmadszor akart bemenni jegy nélkül . . .

Tardos Péter

Kulturfront

„Könyvbarátok"

Vannak ilyen könyvbarátok,
Aminőket festek én:
Bemennek a könyvesboltba
Minden hónap elsején.
Megkérdezik: — Várható-e
Új könyv a hó folyamán?
(Új könyvekért ilyen ostrom
Nem is volt még soha tán!)

Mindegy, mire van kilátás,
Akármilyen sorozat, —
E könyvbarát rendelést tesz,
Mond hozzá szép okokat:
— „A könyv, társa életünknek!",
„A könyv lelki eledel!"...
Előjegyzést kér a könyvre,
S erről nyugtát követel!

A sorozat első könyvét
Dagadt mellel váltja ki.
Boldog ha a ritka könyvért
Irigylik a társai.
Hja, ő rég előjegyezte!
Remek koszt a szellemi!...
De ni csak: a sorozatból
több kötet — nem kell neki!

Rejtélyes az ügy egészen,
Feltevésnek se komoly,
Hogy csak első kötetében
Alkotott jót nagy Gogoly,
Vagy Tolsztoj vagy Dosztojevszki,
S többi művük már selejt?!
Tény, hogy értük jelentkezni
Könyvbarátunk — elfelejt!

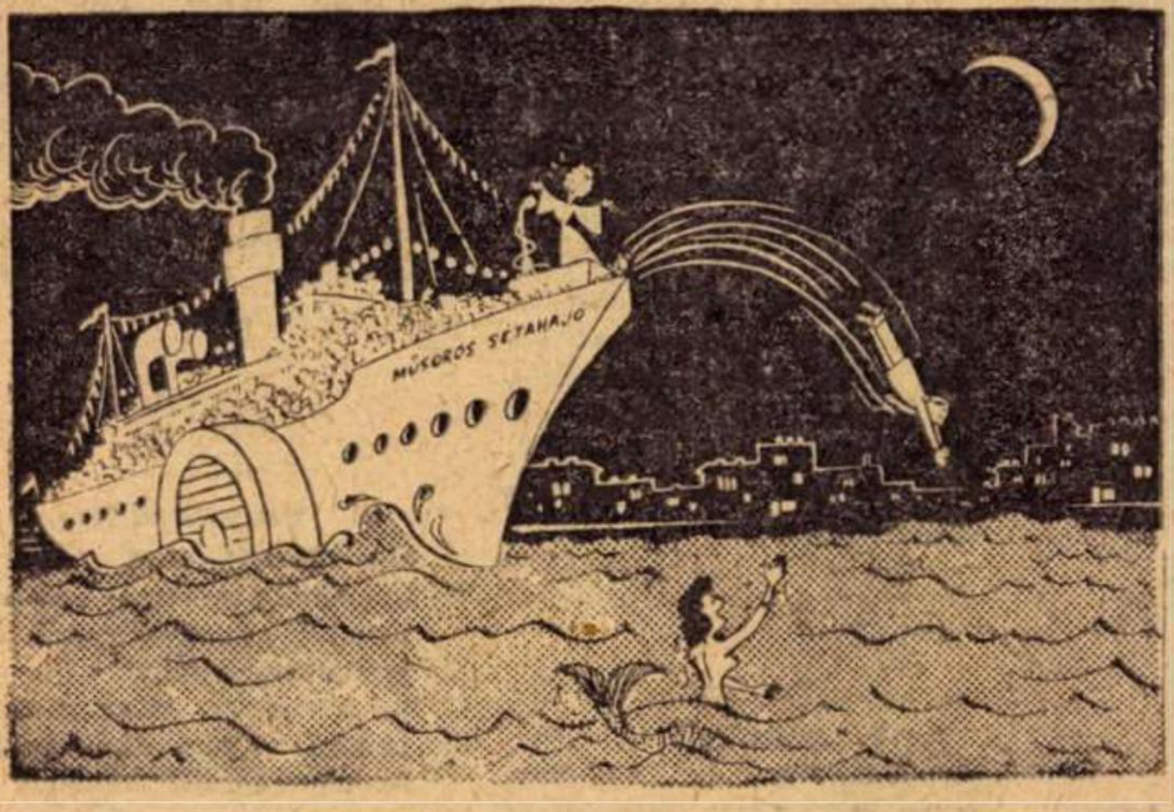
A rejtélynek megoldása
Talán abban lelhető,
Hogy az ilyen könyvbarát nem
„olvasó", csak „rendelő".
Neki csak a nyugta kell, mit
Felmutathatt itt vagy ott:
Hogyne, ő előjegyezte
Össz-Gogolyt és Balzacot!...
Párttitkár vagy tanácselnök
Érdeklődhet nála már.

— Hogy állunk a kulturával? —
Barátunk csak erre vár!
Legyezőként szétteríti
a nyugtáit: — Öregem,
Ide süss! Az irodalmat
Időrendben követem!...

S míg e „könyvmoly" a nyugtáit
Időrendben lengeti,
Irodalmunk azt vallja, hogy
Ily barát — nem kell neki!

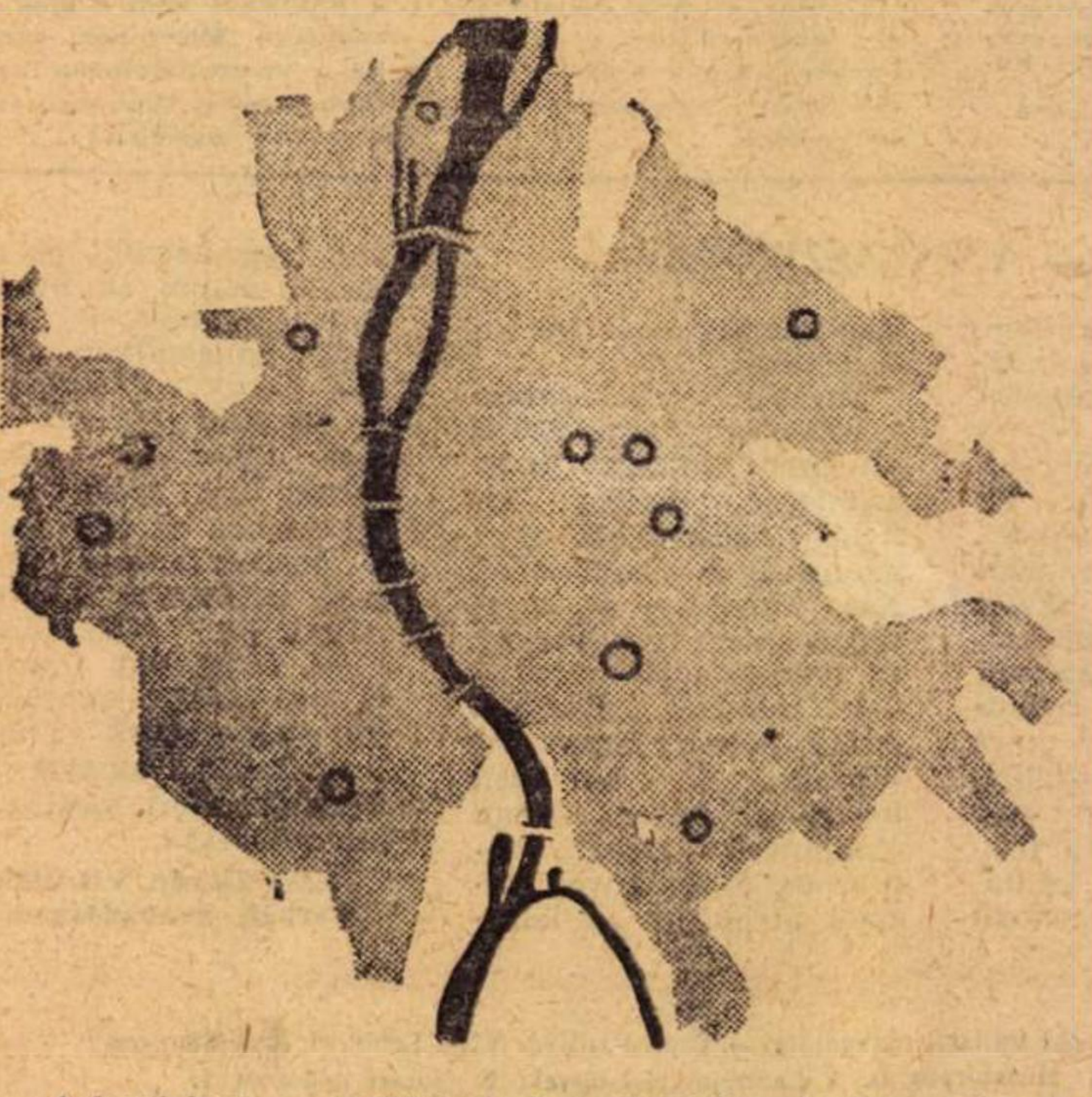
(A Krokodil humoreszkjéből versre írta: K. Tóth Lenke)

Nyári pendlik idején

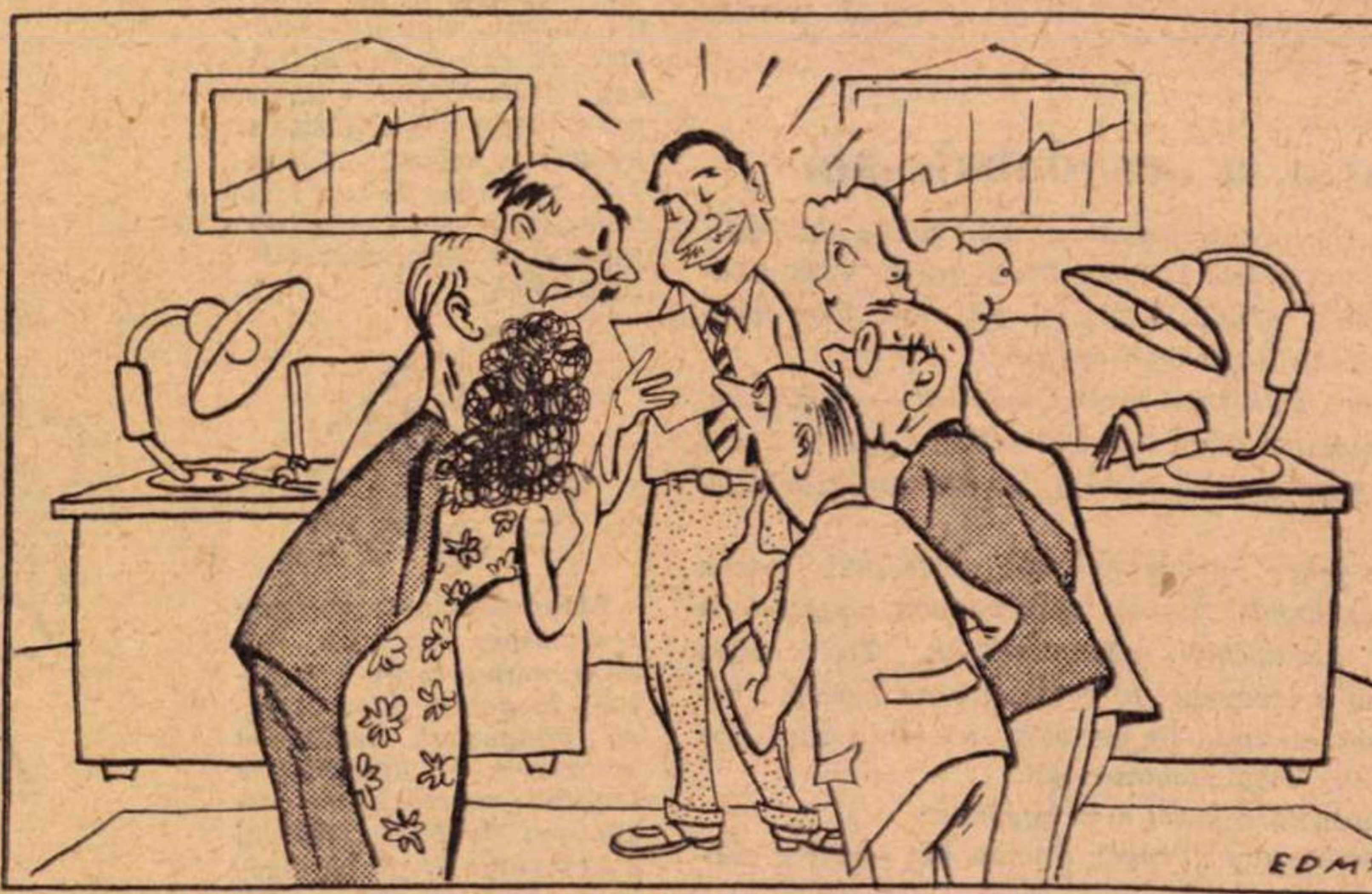
A sellő: Siessen, művész kartárs, már nálunk is megkezdődött a tömbmulatság...

Budapest szabadtéri színpadai

A karikával megjelölt helyeken NINCS szabadtéri színpad.

IRIGYLÉSREMÉLTÓ EMBER

— Mi az, tizenkéttalálatos totószelvény?!
— Dehogy. Kétszemélyes operabérlet!

Nyugati tárlat

— Erről jut eszembe, Mabel, hogy megstoppolhatnád a zoknijaimat...

Tudományos értekezés a vicchallgatók két típusáról

A mesélő: Várj még egy kicsit! Hadd mondjam el a poént is!

A hallgató (poén után): Na és?

A kultúrparazita

A napokban színész barátommal, Szökdicse Jenővel találkoztam, aki feltűnően sápadtnak látszott. Kérdésemre elmondta, hogy három napja nem alszik, mert új és nagyon nehéz szerepre készül.

— Talán Hamlet vagy Romeo? — érdeklődtem részvéttel.

— Á, dehogy — legyintett fáradtan — főszerepet játszom a „Trisó Misi" című kisoperettben. Ez egy olyan izé... Szóval az az eszmei tartalma, hogy az emberek fogyasszanak több mosóport. No de sietek, várnak a szerződés miatt.

Érdekelt a dolog, hát elkísértem. Utközben megtudtam, hogy kulturális életünk kimagasló személyiségével, Umbulda Frigyessel fogunk találkozni, aki messze világító csillag a műsoros rendezvények egén. A Kutyatej-eszpresszó felé siettünk, mert Umbulda itt rendel minden délután 5 és 7 között, azok számára, akik esztrádműsort, vagy Mistral-cigarettát akarnak tőle vásárolni.

Nem kellett sokáig várakoznom, megjött Umbulda. Szökdicse barátommal röviden végzett. „Ötven előadás fiksz, a gázsid öt kiló, egy kiló leadva a művészeti vezetőnek. Itt írd alá."

Szökdicse aláírta a papírt és közben megtudtam, hogy egy kiló száz forinttal, a művészeti vezető pedig Umbulda Frigyessel egyenlő.

Ekkor egy izgatott fiatalember lépett az asztalunkhoz, akit Umbulda leereszkedő mozdulattal mutatott be:

— Sóházi Vazul elvtárs, a Csöbör Kultúrotthon igazgatója. Náluk mutatom be az „Uncili Smuncili"-t. Tudják, ez az az örökbecsű Kálmán-operett, amit Lehár írt, benne van az, hogy Király-utca százegy alatt...

Lehengerlő mozdulattal fordult Sóházi igazgató felé:

— Óriási siker lesz. Dupla jegygarnitúrát adunk ki, így a telt ház eleve biztosítva. A jegyárusítás művészeti kérdés, azt én intéztem.

Sóházi igazgató sápadtan bólogatott, tárcájából elővett egy „tízdekást", fizetett s elindult a fegyelmi felé. Umbulda pedig — mivel asztala előtt már sorban álltak az „aktivák" — folytatta kultúrmisszióját.

— Mondja csak, elvtárskám — fordult az egyik közönségszervezőhöz — nincs szüksége valami jó kis tarka-estre? Kaphat tőlem egy „Levéláriа és Bordal"-matinét, Kossuth-díjassal négyezerért, anélkül háromért. Sőt! Ha ad rá két hetet, bedobom magának a „Tristan és Isoldát". Rakunk bele két kupléénekest, a Huszek Robi ír bele pár viccet, óriási siker!

Ismét nyílt az ajtó és Pemete Vidor, a népszerű színész lépett be.

— Mester — fuvolázta Umbulda Frigyes alázatosan — vasárnap Kajászószörcsögön Pemete-est lesz. Ugye, nem feledkezett meg róla?

— Jó, jó, de mit fogok én ott előadni?

— Hát fontos ez — tárta szét a karját Umbulda. — Ahol a nagy Pemete megjelenik, a közönség tombol s úgy sem hallani, hogy mit beszélnek a színpadon.

— Szó sem lehet róla — mondta határozottan Pemete. — Semmi pénzért nem járatom le magam... Ápropó...: mennyi is lesz a gázsim?

Umbulda körülnézett, aztán a nagy nevettető népszerű fülébe súgta az összeget. Az bólintott s nem tett több észrevételt.

A kisebb színészek mind megannyi stréber méhecske, körüldöngicsélték a nagy Frigyest, amikor felpattant az ajtó és egy ujságárus hangja süvöltött át a termen: „Rendet teremtenek a könnyű műfajban!"

Vettem egy lapot s átfutottam, aztán diadalittasan kiáltottam Umbulda felé:

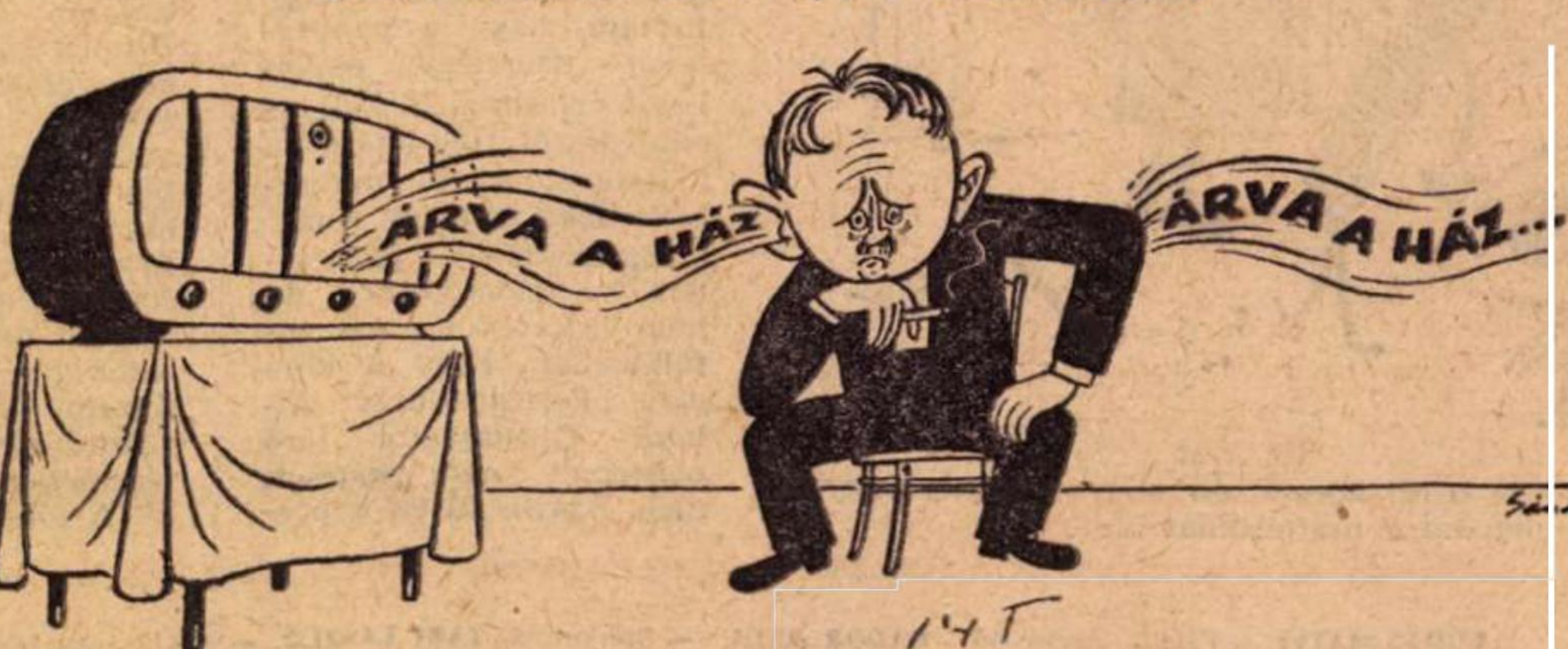
— Jövőben csak a most megalakult Központosított Általános Összevont Műsorellátó rendezhet előadásokat! Ehhez mit szól?

Umbulda unottan keresztül nézett rajtam, nagyot ásított, majd ezt mondta:

— Nekem mondja? Elsejétől kezdve én vagyok ott a művészeti szakértő...

Németh Zoltán

Szív küldi szívnek szivesen

Kép szöveg nélkül

Le a bürokráciával!

Gyulatin, a „csodabalzsam“

A lajosmizsei vásár forgatagának kellős közepén áll egy hokedli. Afféle szimpla konyhaszék. Valamikor kékre festették, méghozzá olajjal, de most már igencsak ütött-kopott. Rajta ágál egy férfi.

— Megjött, újra itt a híres Gyulatin! — kiáltozza. Itt a csodabalzsam! Nincs többé álmatlan éjszaka! Nincs többé fájós fog! Akinek a foga fáj, tartson Gyulatint rajta!

Kezében fehér folyadékkal telt, kisujjnyi, barna üvegcséket csillogtat. Amikor már nagyon kiszárad a torka a sok kiabálástól, zsonglőrködik. Tíz-tizenkét üveget feldob a levegőbe, forgatja, mint a kereket, aztán hibátlanul elkapja. Ez annyira tetszik a sűrűsödő érdeklődőknek, hogy megtapsolják.

A taps után újra kezdi a meggyőzést:

— Hét forint egy üveggel, csupán hét forint a családi boldogság!

Fogy a Gyulatin, pedig nem is tudják, jó-e a „csodabalzsam“. Dehát a fogfájástól mindenki fél. Megreszkírozzák a hét forintot.

Jó volna, ha megnéznék az illetékesek, mi is valóban ez a Gyulatin. Budapesten gyártják, a Rökk Szilárd-utcában, innen árasztják el vele a vidéki vásárokat.

Ha tényleg jó, ártalmatlan fájdalomcsillapító, patikában van a helye, nem pedig a vásártéren. Gyártsák államilag, ne kerüljön hét forintba belőle egy ilyen csipetnyi.

Ha meg nincs haszna, ne engedjék becsapni a hiszékeny embereket.

R. J.

Rendet a Lehel-utca 4/b-ben!

A Lehel-utca 4/b. számú házban tíz lakás van, sok társbérlővel. Régebben a ház földszintjén irodák voltak, hátul az udvarban pedig kis műhely. Csendes, tiszta ház volt . . .

Most a 2/4-es Mezőgazdasági Szerelő Vállalat irodái és műhelyei vannak az udvaron s a ház hátsó részében.

A házban pokoli zaj van, éjjel-nappal visszhangzik a környék a pörölycsapásoktól.

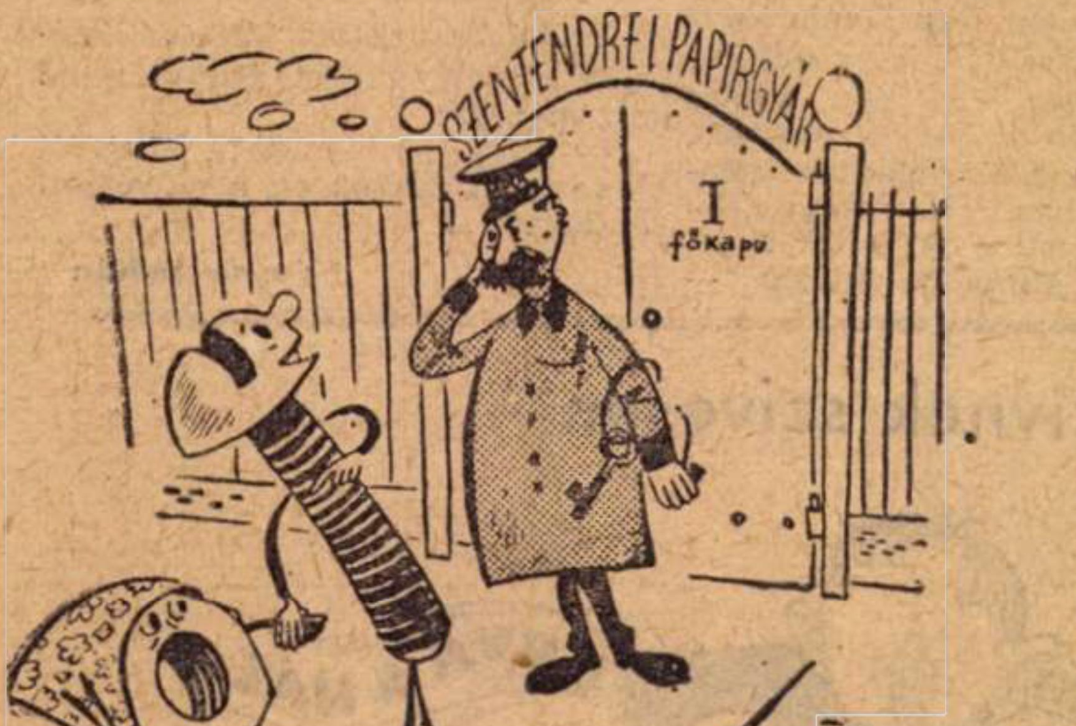
Évekkel ezelőtt egy nagy teherautó teljes iramban haladt át a kapun s letörte mind a két kapuszárnyat. A KIK azóta sem csináltatta meg a kaput. A ház éjjel-nappal nyitva van és bizony nagyon gyakran megtörténik, hogy kétes elemek, akik sehol sincsenek bejelentve, látva, hogy a kapu nyitva van és tudva azt, hogy senki sem ellenőrzi őket, szállást keresnek és ami legszomorúbb — találnak is . . .

Mosdót is építettek a műhely dolgozói részére, de azok már régebben elromlottak, bedugultak, úgyhogy a szennyvíz beszivárog a pincékbe. Ez nem szolgálja az egészségvédelmet. Mielőtt a szennyvíz miatt elszaporodnának a férgek, javítsák meg végre az elromlott mosdót. És csinálják meg a ház kapuját is. A pokoli zajt is meg kell szüntetni, mert a ház dolgozói és a mellettük lévő Lehel-utca 4/c ház lakói éjszaka pihenni szeretnének.

A Lehel-utca 4/b és b/c számú ház lakói
(59 aláírás)

Nem tudnak elválni...

A Csavarárugyár többezer csavart szállított anyával együtt a Szentendrei Papirgyárnak, holott csavaranyát nem rendeltek.

— Portás bácsi kérem, én nagyon anyás vagyok. Tessék beengedni a mutteromat is . . .

KÜLÖNÖS HIRDETÉS

A napokban egy hirdetés ragadta meg figyelmemet. A rajzos hirdetésen egy futballkapus ugrik fel a labda után. Alatta a következő szöveg: „A legjobb sportolón is tud még könnyíteni — most tessék figyelni — egy pohár KESERÜVIZ!“

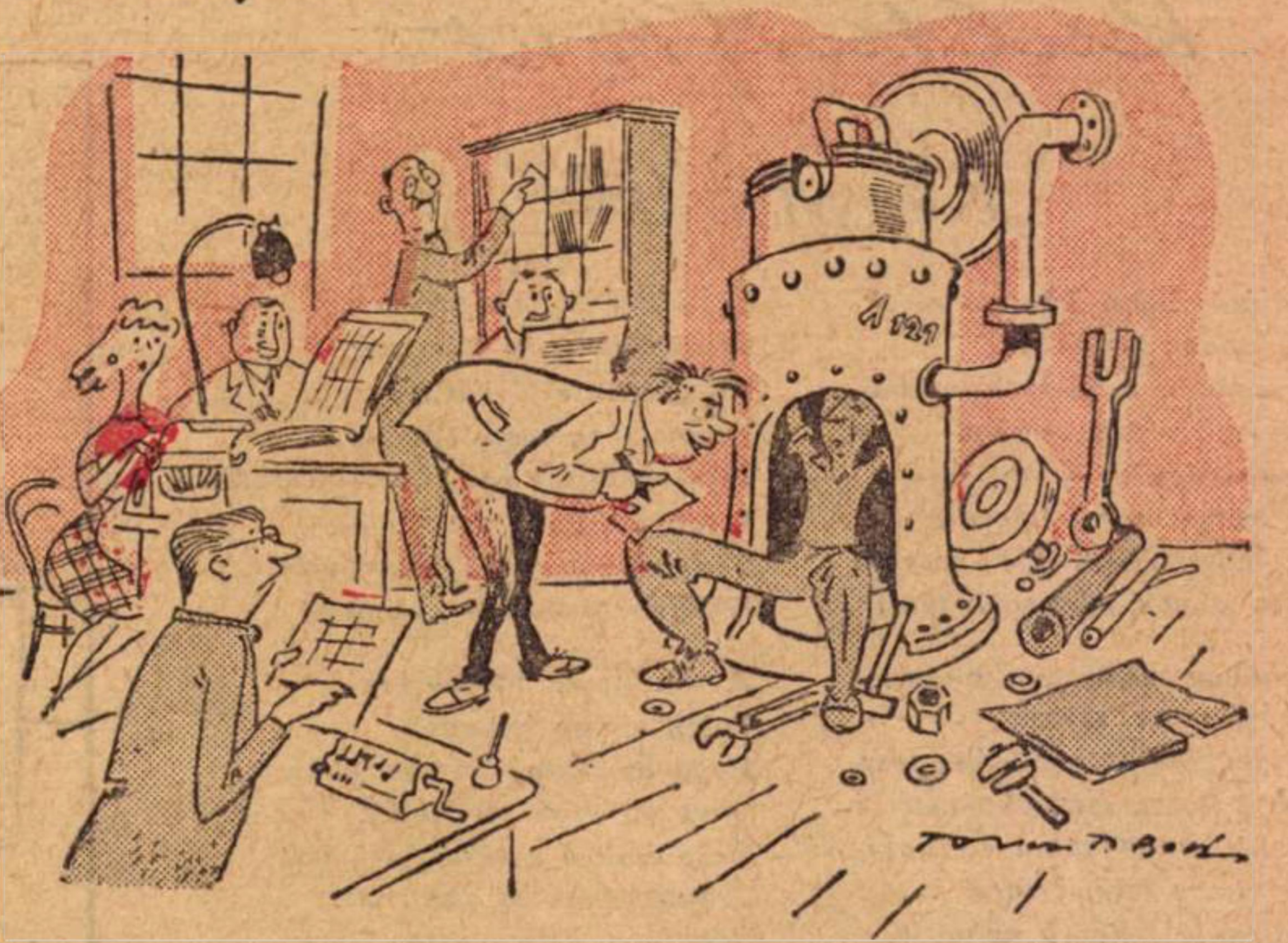
Megpróbáltam megfejteni, kihez szól és mit akar mondani ez a rejtélyes hirdetés? Első látásra világosnak tűnik: a sportolók — közöttük a legjobb sportolók — figyelmét kívánja felhívni a keserűvíz döntő befolyására. Igenám, de a rajz ugró kapust ábrázol. Hallott már valaki is valaha arról, hogy egy futballkapus ugrás előtt néhány kupica keserűvízzel könnyített magán? Ugrás és keserűvíz? Még rágondolni is rossz.

És mit jelenthet a szövegben az a szó, hogy „még“? Tud „még“ könnyíteni... Netán azt jelenti, hogy a legjobb sportolón rengeteg mindenféle dolog könnyített már és amikor úgy látszott, hogy nincs tovább, nem létezik semmi, amivel könnyíthet magán — nos, akkor jön egy pohár keserűvíz és ez tud „még“ könnyíteni.

Persze, alapjában véve ez a hirdetés nem is olyan különös. A hirdető úgy gondolta, azzal kelti fel legjobban a figyelmet, ha összekapcsol egy össze nem illő szöveget és rajzot. Ezen az alapon csak arra kellene ügyelniök a reklámszakembereknek, hogy minél bizarrabb összeállításokat közöljenek. Példa: a rajz — mondjuk — kétpupu tevét ábrázol, fején női kalappal, mellső lábán egy vekkeróraval. Az aláírás pedig csak ennyi: „Hordjon kész ruhát, még elegánsabb lesz“

vaj—

A műhelyeket néhol elönti az adminisztráció

— Azonnal hagyja abba a szerelést, szükségünk van még egy kisegítő adminisztrátorra . . .

Vissza a lopótökhöz?

Egerben hónapok óta üvegből készült borszívót — röviden üveglopót — nem lehet kapni. Pedig tudott dolog, hogy Eger és környéke bortermővidék, ennél fogva erre az egyszerű üvegszerszámra igen nagy szükség van. Mivel az üveglopó nem akar megérkezni, kénytelenek vagyunk őseink által már régen kiselejtezett lopótök termelésre visszatérni. De legalább ez volna! Tavasz óta egész komoly hajsza indult a lopótökmag felhajtására. Pedig ez nem is volna a legszerencsésebb megoldás: a lopótök használata könnyen megfertőzheti az egész hordó bort, melybe belemártogatják, mert belseje nem tisztítható úgy, mint a higiénikusan tartható tükörsima üveg-borszívó.

Az egri bortermelők nevében kérjük az üveggyártó ipar illetékeseit, „fujjanak“ Egerbe minél előbb üveglopókat, mert rövidesen nyakunkon a szüret és ezideig még lopótökmagot sem sikerült szerezni.

Gerenda András,
Eger, Alkotmány-u. 11.

Dióhéjban

Siófokon sétáltam. Tájékozódni akartam, melyik utcában járok, s az egyik frissen festett ház falán megnéztem az utcatáblát: „Fő-utca 51. hsz.“. Megnyugodva akartam továbbmenni, de ebben a pillanatban észrevettem egy másik, zománcozott táblát, amelyre ez volt felírva: „Kossuth Lajos-u. 53. sz.“ „Na vajjon most melyik az igazi?“ — tűnődtem magamban. De hogy a zavar teljes legyen, lóg a házon egy harmadik tábla is, ezzel a felírással: „Sztálin-út 115. hsz.“ Egy utcában jártam és három neve volt. — Irja Kincses István, Budapest.

A Hunyadi-téren reggeltől estig üvölt, ordít, bömböl, recseg, zörög, sistereg, kattog a csarnok felett elhelyezett tölcséres rádió. Nem irigylem az itteni lakókat, pokol lehet az életük. Ilyen körülmények között a tér padjain pihenésről, olvasásról, beszélgetésről szó sem lehet. Csendet a Hunyadi-térre — kéri sokak nevében egyik olvasónk.

Ez év áprilisában a „Terményőrlemény és Erőtakarmány V.“-tól öt métermázsa korpát vásároltunk, melynek az árát a 39.711.001 csekkszámlára a vállalatnak befizettük. Csak később derült ki, hogy többet fizettünk be. Már harmadízben kértük a vállalatot, hogy a túlfizetett összeget utalja vissza, azonban kérésünket válaszra sem méltatták. — Milyen lehet az ilyen vállalatnál az adminisztráció? — kérdezi levelében Kozák Árpád, a kerekegyházi „November 7“ tsz könyvelője.

Házunkkal nem törődik a kerületi KIK. A tüzelőt 30 méteres út helyett, 150 méteres útvonalon kell leszállítani a pincébe, mert a közelebbi utat jelentő folyosót összedőlés veszélye miatt lezárták. A veszély miatt az udvaron sem játszhatnak a gyermekek. A javítást ígérik, de semmi sem történik. A megígért mosókonyhát sem építik. A ígéret csak ígéret marad — írják a VII. kerületi, Dembinszky-u. 38 sz. ház lakói.

Megjelent az uj takarékossági játék, amellyel kitünően lehet szórakozni. Takarékosságra nevel. Csak egy kicsit drága: 23 forint 40 fillér. A vevők már a játék megvásárlása alkalmával is takarékoskodni szeretnének. Nem lehetne valamivel olcsóbban adni? — kérdi több olvasónk.

A Nagyvárad-téren van egy italbolt, ahol egy pohár sört szerettem volna vásárolni. „Csak korsónk van, poharunk nincs“ — mondta a csapos. Másnap szomjasabb voltam és korsóval kértem. „Csak kétdecis poharunk van, korsónk nincs“ — hangzott a válasz. Harmadnap hűvös volt, pikolót kértem, mire kijelentették, hogy csak pohárral adhatnak, mert korsó és pikoló nincs. Megtudtam, hogy mindhárom fajtából nagyon kevés poharuk van. Ha néhányan lassan isszák a sört, a többleket nem tudják kiszolgálni. Miért nem szerez be a Vendéglátóipari Tröszt több poharat. (Lukács László olvasónk leveléből.)

Ludas Matyi elintézte...

Munkaügyi panaszunk elintéződött. A részünkre járó útiköltséget január 31-ig visszamenőleg a vállalat kifizette és az ivóbögréket is beszerezte.

A MÁVAG Ujpesti Vasúti Hídépítők nevében:
Eisenkrammer József
Budapest

Prémiumunkat megkaptuk. Köszönjük a segítséget. Tíz dolgozótársam nevében:
Rumits János, Szulok

A Neo-Kalor kályháról szóló cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a gyár eddig anyagtakarékossági okokból nem készített hamuládát. A fogyasztók ezentúl teljesen felszerelt kályhát kapnak.

BKM Vas- és Műszaki Ker. Központ

A „Fonyódi Háziipari Szövetkezet“-nél egy év óta húzódó ügyem közbenjárásukra elintéződött, járandóságomat megkaptam. Köszönöm.
Kistayer Ferencné
Budapest

PANASZ — A PANASZIRODÁRA

Eddig azt hittem, hogy a minisztériumi panaszirodák azért vannak, hogy az esetleges panaszokat kivizsgálják és gyorsan elintézzék. Úgy tudtam, hogy a panasztevőt tizennégy napon belül értesíteni is kell az elintézésről. Úgy látszik, a földművelésügyi minisztériumban nem így van.

Május 28-án jelentettem be panaszomat, de nem intézték el. Azt sérelmeztem, hogy a környei „Felszabadulás“ Állami Gazdaságtól járó pénzemet nem kaptam meg. Április 21-én a perbáli tanácshoz kerültem, mint tanácstitkár és vártam, hogy fizetésemet utánam küldik. Simon Béla, a környei ÁG főkönyvelője azonban letiltotta a fizetésemet, mert szerinte elszámolatlan tételem van. Ezért elmentem a Középmagyarországi Igazgatóság főgépészéhez, aki nyilatkozatot adott, hogy nincs semmiféle elintézetlen ügyem, illetőleg az ügy rendeződött, tehát a fizetésemet nem lehet letiltani. A főkönyvelő azonban még mindig nem küldte el a pénzt.

Tovább szorgalmaztam a kifizetést, mire azt a kifogást emelték, hogy árpilisban, amikor kiléptem állásomból, nem adtam át munkakörömet. Nem adhattam át, mert utódom nem volt. Viszont az anyag-ügyek intézőjének mindent átadtam. Azóta persze kinevezték utódomat is, helytelen lenne, ha három hónap elmultával most odautaznék és az anyagintézőtől átvenném az ügyeket, hogy helyette én adjam át annak, aki átvette munkakörömet.

Ezt panaszoltam el a FM panaszirodáján, ahol az én megfigyelésem szerint mindössze annyit tettek, hogy levelet írtak ugyanabba az épületbe az V. emeletre, majd többszöri kérésemre feltelefonáltak a titkárnőnek. Most végre úgy intézték el az ügyet, hogy semmit sem tudnak az ügyben tenni, utazzak le Környére, ahol megtagadták a fizetést.

Kiss István VB-titkár
Perbál, Szabadság-u. 3.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9–11. Telefon: 222–271, 221–293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9–11. Telefon: 221–285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V. József nádor-tér 1. Telefon: 183–022, 180–850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 370.000.